

slutsatsen att det befann sig minst 1.500
å 2000 m upp i luften och dessutom var
något diffust i sig självt. ("Fönster" eller dyl.)

Fenomenets bana i förhållande till stjärnbilden.

Da fenomenet möjligen kunde vara ett "stjärnfall" (dock
enligt min mening både för glesstarkhet och
långvarighet^(härifrån)), tog jag så många som möjligt
märke bland de svagt synliga stjärnorna
för att senare kunna identifiera dessa.

Da bilden redan efter c:a 20 min blev
något klarare kunde jag identifiera
många stjärnor i närheten. Med ledning
därav kon jag - med ungefär 10° fel-
marginal - beskriva banan sålunda:

Fenomenet upptäcktes i traktet mellan
Cassiopeja och Perseus och rörde sig sakta
vinkelrätt mot sammansbinderingslinjen mellan
dessa. Fortsatte sedan med högre fart mot
 β i Perseus (övre högre stjärnan i kvadranten
i Perseus) och svängde så med hög
fart ned mot traktet av α i Perseus
(nedre högre i kvadranten) och försvann
där. Banan var paraboliskt kröande med
vertex strax bortom försvinnande punkten
mellan α och horisonten. Banan var rak i början.

Särskilda iakttagelser. Under det första ögonblicket
syntes fenomenets hastighet variera fram och tillbaka på ett
lockande sätt. Detta kan möjligen tyda på en ^{övervägan-}
~~de~~ vertikalt kurs med små "styrimpulser" åt sidorna.

- Skulle jag gissa på nedslagsplats, skulle jag gissa på Torsbyfjärd.

Stockholm den 12. aug. 1946.

Rolf Moore